

Jan Kasper

Boso

Gabrysi i Darkowi Kozdębom,
którym zawdzięczam ideę tego wiersza

Kły pokrzyw gotowe były
dawać się we znaki. Nad kępami sitowia
pikowały ważki. Między kamieniami
pomrukiwał strumyk. Przychodził tu,

odkąd czuł, że musi. Zdejmował buty,
podwijał nogawki. Boso przeskakiwał,
do upadłego, z jednego brzegu strumyka
na drugi. Angażował każdy miesiąc,

każdą tkankę duszy. Ruchy jego
stawały się zdecydowane, pewne.
W rysach twarzy odciskał się

stan uniesienia. Wiedział, co powiedzieć,
gdyby spytał go ktoś, co robi?
– Modłę się.

Akcja

Trąbko Dona Cherry'ego,
co wyczyniasz? Dzięki tobie,
kolejny raz, słyszę eksplozję
kamieni w górach, która
niespodziewanie przemienia się
w aleatoryczne szmery
ula zapchanego pszczołami.
Podrywa mnie twoja energia,
rozgrzesza mnie twój liryzm.
Los mi pobłażał; zdołałem

uniknąć wyborów, jakim mógłbym
nie sprostać. Osiągnąłem
wiek, którego rolę scedzanie
doświadczeń, odbieranie wnuczki
ze szkoły. Nieziemska zjawo,
z twojego dęcia powstaje
nowa przestrzeń. Katedra – cała
z przezroczystej cegły. Toną w niej
moje kroki; wciska się historia
w matryce dni. Król Brytyjczyków

Jerzy VI zmarł, nim się urodziłem.
Wernisaże kaczeńców nad rzeką – triumfowały,
ale przed nikim. Pięć żywiołów czakry
w tym samym cyrku chodziło po linie.
Szukałem sensu, nie wiedząc,
że poświęcam się sortowaniu śmieci.
Aż otworzyła się brama, sople aniołów
sterczały z nieba. Odtąd święto się powtarza.
Ezoteryczna, ultradźwiękowa! Co wyczyniasz,
trąbko Dona Cherry'ego?

Blask

W jednej religii, w kilku czasach
naraz. Wśród nikłych kształtów,
stanowiących odbicie minionej epoki.
Jak inkrustacje motyli, znaczące,
nie dłużej niż sezon, kobierzec łąki.
Parę wątków na podporządku dla wścibskich
interlokutorów. Młodość poświęcona
światowej katastrofie, sny trafiające
do tajnych archiwów. Wiece gumowych butów
w błocie entuzjastycznej transformacji.
Język, gdy trzeba, zastępujący
odsświętny styl protoplastów. Na koniec
zajęty przez nich margines historii.
Nad łóżkiem małżeńskim Pan Jezus
z gorejącym sercem i Matka Boska.
Blask, przy którym obcinali
paznokcie i wstępowali na schody.
A prawdziwe ich wysiłki i wyrzeczenia
dawno wyprowadzone w kondukcje.

Morfina

Kilka razy w ciągu nocy psy
haratały jej ciało. Rozżarzony
pręt ktoś dociskał do piersi.
Wersji bólu tyle, ile ziarna w spichrzu.

Nowa porcja morfiny oszołamia.
Leży w trawie. Obraca
w palcach piórko sójki.

Obrachunki funeralne

Zmarłych nie ubywa, wierzysz? Nie tylko
zaludniają każdy wolny skrawek naszej
pamięci, czepiają się klamek w drzwiach
czy pod postacią migotliwych ogników
dekorują ślepe torń kościoła. Wystarczy,
że wyjdę na spacer z psem – zaraz przy mnie
są, pęka powietrze od ich kroków, przenika
mnie na wylot rentgenowski wzrok. Odeszli,
lecz wracają. Podróźni metafizycznej aglomeracji,
nadaremnie przywiązani do ziemskiego porządku.

Kanon tradycji wszędzie pozostaje ten sam.
Pocałunek opatruje
lodowate czoło.
Cmentarz strzeże granic.

O potrzebie transformacji

Grobowiec w kształcie piramidy,
upamiętniający rotmistrza wojsk
napoleońskich Franciszka Ł., powoli

traci kamienny ciężar, zaczyna
migotać glazurą światła. Bez trudu
odrywa się od podłoża, wzlatuje.

Zdarzenie hipotetyczne, podyktowane
potrzebą transformacji. Inne zdarzenia
tego dnia będzie miażdżyć nuda i przewidywalność.

We wsi dla odmiany płoną głowy
z dyni, plądruje podwórka więzienna grypsera,
karasie w stawku trzymają się dna.

Niedotykalni

I

Zwoje świetlistego materiału
wisały nad okolicą. Słońce
chlupotało w wiadrze wyciąganym
raz po raz ze studni. Słychać było
drobne dzwonki dojrzewającej za domem
pszenicy. Kilkuletni chłopiec, z włosami
przylizanymi brylantyną, starannie ubrany,
siedział wśród rzeczy załadowanych na furmankę.
Konieczność wyjazdu ekscytowała go, drażniła
nieprzewidziana ślamazarność bliskich. Ojciec
i dziadek celebrowali sztachanie się papierosem.
Matka kolejny raz żegnała się ze swoim
ogródkiem. Babcia nie potrafiła
niczego innego – przesypywała piasek modlitwy.

Po jakimś czasie mieli spory kawał drogi za sobą.
Miejsce pozostawionego nie ma – natychmiast
zastępowało nowe jest. Zdziwiony tym następstwem
chłopiec wyjął z kieszeni spodni jabłko. Pąsowiato
niczym policzki Mietki, jego zdradzonej przyjaciółki.
Gryzł je powoli, myliły mu się smaki i zapachy.

II

Bóg miał odcięty język. Był wrogą radiostacją,
której nasłuchiwali intensywnie przed snem.
Śmierć, kura na grzędzie, kaprawym okiem
przyglądała się ich sfatygowanym ruchom.

Tasowały się rządy i ekspedycje pór roku.
Kartofle dla świń parowały się w kotle.

Przy niejednym stole żmudne
wycinanki insynuacji, miejsca

po kimś – puste nieodwołalnie.

III

Na stromiznach dachów (jako że nie zdołali
w porę uciec) – rybacy ludzi.
Uwięziony w stajni koń trzymał desperacko
łeb ponad całunem wody.

Co zapisane, doczytane do końca.

Płeć niestrudzenie otwierała się – zablizniała.

IV

Dwie topole na pobliskim wzgórku okazywały im
majestatyczny dystans; interwałowe szelesty,
dygotania i odbłaski składały się na kosmos,
który przeznaczony był wyłącznie dla nich dwóch.